

Roks yttrande SOU 2025:66 En straffreform

Riksorganisationen för kvinnojourer och tjejjourer i Sverige, Roks

Synpunkter från Roks, Riksorganisationen för kvinnojourer och tjejjourer i Sverige. Roks är den äldsta riksorganisationen som enbart samlar kvinnojourer och tjejjourer i Sverige. Vi är en feministisk och kvinnoseparatistisk organisation vars uppgift det är att synliggöra och motverka mäns och killars våld mot kvinnor, tjejer och barn. Vårt mål är att bidra till en förbättring av kvinnors och tjejers livsvillkor. Roks ser att mäns och killars våld kan drabba alla kvinnor och tjejer, men också att kvinnors och tjejers livsvillkor kan variera beroende av etnicitet, social tillhörighet, ålder, sexualitet, funktionshinder och missbruk. Därför är det nödvändigt att belysa både de erfarenheter som skiljer oss och de som förenar kvinnor och tjejer. Roks uppmärksammar att mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn är ett systematiskt våld och ska därför ses som ett samhällsproblem. Kärnan i Roks verksamhet är stödet till lokala kvinno- och tjejjourer i deras utveckling och arbete för kvinnor, tjejer och barn som är utsatta för mäns våld. Roks är där för att ge kvinnan, tjejen och barnet en plats för att ta sig ur en relation där mannen utsätter henne för våld. För att stötta och hjälpa henne krävs att vi påverkar reformerna.

Roks sammanfattande synpunkter

Roks avstyrker flera av utredningens förslag då de riskerar att försvaga skyddet för våldsutsatta kvinnor, tjejer och barn. Vi varnar särskilt för att stöd till förövare används strategiskt i rättsprocesser och inte får ersätta straffrättsligt ansvar. Vi efterlyser en konsekvensanalys enligt Istanbulkonventionen, samt ökad kunskap om mäns våld i rättsväsendet. Våldsutsatta måste prioriteras – inte tystas eller misstänkliggöras.

Roks synpunkter

Konsekvensanalys utifrån mäns våld mot kvinnor och tjejer enligt Istanbulkonventionen

Istanbulkonventionen, som Sverige är bunden av, kräver att samtliga åtgärder och lagstiftningar som syftar till att motverka mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn ska föregås av en konsekvensanalys ur ett könsperspektiv. Syftet är att säkerställa att insatser inte får motsatt effekt – det vill säga att de inte försvårar kvinnors, tjejers eller barns möjlighet att få skydd, stöd och rättvisa, eller skapar nya hinder för dem.

Den aktuella utredningen brister allvarligt i detta avseende. Det saknas en analys utifrån kunskapen om mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn – dess orsaker, uttryck och konsekvenser. Utredningen utgår från ett könsneutralt perspektiv, vilket leder till att den förbiser hur exempelvis skärpta straff kan påverka de kvinnor, tjejer och barn som är utsatta för våld. Frånvaron av en könad analys tyder på en bristande

förståelse för den strukturella karaktären av mäns våld. Detta riskerar att leda till politiska och rättsliga åtgärder som inte bara är ineffektiva, utan också kan förvärra situationen för utsatta kvinnor, tjejer och barn. Det strider mot Sveriges åtaganden enligt Istanbulkonventionen, där det tydligt anges att all lagstiftning och politik inom området ska bygga på en jämställdhetsintegrerad och könsspecifik förståelse av våldet.

Vi vill därför starkt understryka behovet av att utredningen kompletteras med en tydlig konsekvensanalys utifrån våldsutsatta kvinnor och tjejers perspektiv, där fokus ligger på hur föreslagna åtgärder påverkar kvinnor, tjejer och barn som utsätts för mäns våld – särskilt i deras möjligheter att få skydd, stöd, trygghet och rättvisa.

Behov av kunskap om mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn inom domstolsväsendet

För att säkerställa rättssäkerhet och ett rättsväsende som på allvar skyddar kvinnor, tjejer och barn från mäns våld krävs att domstolarnas aktörer har gedigen och aktuell kunskap om våldets karaktär, dynamik och konsekvenser. Detta inkluderar förståelse för hur normalisering, trauma, beroendeförhållanden och maktstrukturer påverkar kvinnors och tjejers möjlighet att anmäla, berätta, vittna och orka genomföra en rättsprocess.

I dag finns en tydlig kunskapsbrist inom rättsväsendet, inklusive bland domare. Det märks bland annat i domar där våldet bagatelliseras, där stereotypa föreställningar om hur en "riktig" brottsutsatt ska agera påverkar bevisvärdering, och där gärningspersonens ansvar förminskas. Denna okunskap riskerar att bidra till fortsatt straffrihet för män som utsätter kvinnor, tjejer och barn för våld, och fördjupar det samhälleliga sveket mot dem som söker skydd och rättvisa. För att motverka detta är det avgörande att kunskap om mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn integreras som ett obligatoriskt och återkommande moment i domarutbildningen – både i grundutbildningen och som fortbildning.

6.6.4 Synnerliga skäl för villkorligt fängelse

Roks avstyrker förslaget om att rätten ska kunna besluta att ett fängelsestraff på viss tid ska vara villkorligt utifrån att det finns "en påtaglig förbättring" eller att personen gått ett förövarprogram.

Mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn har länge präglats av omfattande straffrihet. Förövare slipper ofta undan ansvar med låga straff, nedlagda utredningar eller inga rättsliga konsekvenser alls. Det har skapat en rättsordning där våld mot kvinnor och barn inte får den tyngd det kräver, och där de utsattas tillit till samhället undermineras.

Samtidigt ser vi en farlig motsättning i hur staten hanterar mäns våld. Å ena sidan skärps straffen, en nödvändig signal om att våld ska tas på allvar. Å andra sidan erbjuds förövare olika stöd- och behandlingsprogram inom socialtjänsten, ofta utan att de tagit ansvar för sitt våld eller dömts för det. Denna parallella strategi skapar otydlighet och riskerar att i praktiken urholka det straffrättsliga ansvaret.

Förövare använder redan idag rättssystemet som ett verktyg för fortsatt kontroll. Det handlar inte bara om det fysiska våldet, utan om hur män genom rättsprocesser såsom vårdnadstvister, umgängestvister, och anmälningar mot kvinnan – fortsätter utsätta och kontrollera. När dessa män också ges tillgång till behandlingsprogram utan krav på ansvarstagande, kan dessa insatser lätt bli en del av förövarens strategi: att visa sig "samarbetsvillig" i domstol, få villkorliga straff, eller framstå som förändrad i syfte att återfå makt över kvinnan och barnen.

Roks ser tydligt hur behandlingsprogram i praktiken kan fungera som verktyg för manipulation snarare än förändring. Flera kvinnor vittnar om hur män använder sitt "programdeltagande" som bevis i rätten för att vinna vårdnad eller undvika konsekvenser – utan att våldet upphört. Det finns i dagsläget inte tillräcklig evidens för att dessa program leder till varaktig förändring.

Därför menar Roks att deltagande i förövarprogram eller stödinsatser inte ska kunna ligga till grund för beslut om villkorligt straff eller andra straffflinrande omständigheter. Det rättsliga ansvaret för våldet måste ligga kvar, oavsett om förövaren säger sig vilja "sluta utsätta".

6.9.16 Särskilda föreskrifter vid övervakning

En central del av problembilden i arbetet med att stoppa mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn är att förövaren alltför ofta ges utrymme att fortsätta utöva kontroll, våld och trakasserier – även efter att brottet har uppdagats eller anmälts. Det saknas idag tillräcklig uppföljning, kontroll och övervakning av förövarens fortsatta våldshandlingar.

För att stärka skyddet för våldsutsatta kvinnor, tjejer och barn måste övervakning och tillsyn av förövare utformas med särskild kunskap om mäns våld mot kvinnor. Det krävs att övervakare har djup förståelse för våldets kontrollmönster och hur våldet ofta fortsätter i förtäckt, subtil eller indirekt form – även under och efter rättsprocessen.

Det är därför nödvändigt att föreskrifterna inkluderar aktiv uppföljning av kontaktförbud. Men även i de fall där inget formellt kontaktförbud finns, måste det vara tydligt att förövaren inte får ta kontakt med brottsoffret – varken direkt eller genom andra personer. All kontakt, oavsett form, måste ses som en fortsatt del av våldet och hanteras därefter.

Utredningens förslag om höjda straff

Mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn är ett allvarligt och omfattande samhällsproblem. Våldet är inte enskilda händelser, utan en del av ett strukturellt mönster där kvinnors och tjejers utsatthet ofta osynliggörs och normaliseras – även av de samhällsinstitutioner som har i uppdrag att skydda dem.

Problemet är inte enbart att straffen för de män som utsatt kvinnor, tjejer eller barn är för låga. Ett grundläggande problem är att de brott som begås mot dem ofta inte anses tillräckligt allvarliga av rättsväsendet. Polisutredningar läggs ner i stor omfattning, och domstolar saknar i många fall tillräcklig kunskap om mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn. Resultatet är ett system där män i praktiken ges en form av strafffrihet – de hålls inte ansvariga för det våld de utövar.

Vi vill särskilt lyfta fram att erfarenheter från höjda straff visar att detta inte automatiskt leder till fler fällande domar. Tvärtom kan en höjning av straffnivåer innebära att domstolar blir mer återhållsamma med att döma, om de anser att påföljden framstår som oskäligt sträng i relation till bevisningen eller gärningsbeskrivningen. Detta riskerar i praktiken att leda till färre fällande domar, snarare än fler.

Det är därför av yttersta vikt att varje straffskärpning föregås av en gedigen analys – inte bara av potentiella preventiva effekter, utan också av hur det påverkar rättsväsendets tillämpning i praktiken. Denna analys måste dessutom utgå från en könsspecifik förståelse av våldet, i enlighet med Istanbulkonventionens krav.

Vi uppmanar därför lagstiftaren att i första hand säkerställa att rättsväsendets aktörer har tillräcklig kunskap om mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn, samt att fokus läggs på att öka rättssäkerheten och tillgången till rättvisa för de utsatta – inte endast på att höja straffen i sig.

8.2 Brott mot frihet och frid - olaga integritetsintrång

Roks delar uppfattningen att olaga integritetsintrång är ett mycket allvarligt brott och att det bör återspeglas i straffskalan. Förövare sprider bilder eller filmer på kvinnor, tjejer och barn för att fortsätta kontrollen och makten över henne. Dagens rättsliga skydd är inte tillräckligt, och med en straffskärpning är den fortfarande inte tillräcklig.

Kvinnojourerna och tjejjourerna ser ett mörkertal som är stort. Många kvinnor och tjejer berättar om rädsla för att anmäla, om att inte bli tagna på allvar och om bristande stöd från samhället. Polismyndigheten och Åklagarmyndigheten gör inte tillräckligt för att hjälpa henne att samla bevisning. Det är inte ovanligt att polisutredningar läggs ner, eller att beviskraven i domstol inte tar hänsyn till den maktobalans och den psykiska påverkan som digitala övergrepp innebär.

Roks vill också uppmärksamma att rättstillämpningen i dag innehåller betydande brister. Enligt praxis anses brottet vara fullbordat vid det första spridningstillfället. Men för den som utsätts är kränkningen inte över i och med det – tvärtom. Materialet finns ofta kvar på nätet under lång tid, sprids vidare och dyker upp igen i olika sammanhang. För kvinnor och tjejer innebär detta att de återupplever övergreppet gång på gång. Lagstiftningen måste därför anpassas efter verkligheten. Det bör erkännas i lagen att kränkningen inte upphör vid den första spridningen, utan fortsätter så länge materialet är tillgängligt och sprids vidare. Det handlar om ett pågående brott, inte en enstaka händelse.

8.3 Ärekränkningsbrott - grovt förtal

- Roks avstyrker utredningens förslag om att höja minimistrafvet för grovt förtal från böter till fängelse.

Förslaget är inte bara problematiskt – det riskerar att ytterligare förstärka en rättsutveckling där kvinnor och tjejer som talar öppet om mäns våld tystas, hotas och straffas.

De senaste åren har vi sett hur lagen om grovt förtal i praktiken har använts mot kvinnor och tjejer som berättat om sexuella övergrepp, våldtäkter och andra former av mäns våld. I stället för att skyddas av samhället har de tvingats betala skadestånd till män som utövat våld mot dem. Att kvinnor som talar om sina övergrepp riskerar att dömas för grovt förtal är ett direkt hot mot kvinnors yttrandefrihet – och ett svek från ett rättssystem som borde stå på deras sida. Detta har blivit särskilt tydligt efter Metoo-rörelsen. När kvinnor kollektivt började vittna om mäns våld, övergrepp och trakasserier möttes de inte bara av ifrågasättanden och misstro, utan också av rättsliga åtgärder. I flera fall har kvinnor som delat sina berättelser blivit fällida för grovt förtal. Detta har skapat en avskräckande effekt som gör att många kvinnor och tjejer i dag väljer tystnad framför att riskera ytterligare kränkningar i rättssalen.

Utredningen hänvisar till att lagen redan i dag innehåller undantag. Exempelvis om uppgifterna varit sanna eller om det funnits skälig grund att lämna dem. Men dessa undantag tillämpas mycket restriktivt när det gäller kvinnor och tjejer som berättar om övergrepp. Den praxis som utvecklats innebär i realiteten att bevisbördan läggs på kvinnan, att hon i efterhand ska bevisa att våldet ägt rum, annars riskerar hon att själv straffas. Det är en oacceptabel ordning som osynliggör våldet och förflyttar skulden från förövaren till den som vågar berätta.

Roks menar att lagen i dess nuvarande tillämpning redan är ett hinder för kvinnor och tjejer att tala fritt om sina erfarenheter av mäns våld. Att skärpa straffen ytterligare riskerar att förstärka denna utveckling.

8.4 Sexualbrott - våldtäkt och våldtäkt mot barn

- Roks kräver en utredning om samtyckeslagen

- Roks kräver att oaktsam våldtäkt tas bort som brott
Roks kvinnojourer och tjejjourer delar utredningens bedömning att våldtäkt är ett grovt brott som djupt kränker kvinnors och tjejers fysiska, psykiska och sexuella integritet. Våldtäkten är sällan en enskild händelse – det är ett trauma som ofta sätter djupa spår i hela livet. Straffet måste därför tydligt spegla den allvarliga kränkning det innebär att påtvingas en sexuell handling utan samtycke.

Samtidigt vill vi starkt lyfta att den nuvarande sexualbrottslagstiftningen, även efter införandet av samtyckeslagstiftningen 2018, fortfarande inte ger ett tillräckligt starkt skydd för kvinnor och tjejer. Grunden i lagen – begreppet frivillighet – är alltför svagt i ett patriarkalt samhälle där kvinnor och tjejer fostras till att vara tillmötesgående, anpassa sig och inte sätta gränser för hårt.

I praktiken innebär detta att domstolar i dag accepterar att samtycke kan föreligga även när kvinnan eller tjejen blir tjatad, manipulerad, eller till och med hotad till att delta i en sexuell handling. Den verklighet som kvinno- och tjejjourerna möter visar att många kvinnor och tjejer "går med på" sex under press, rädsla eller för att undvika våld – inte för att de faktiskt vill. Trots detta betraktas sådana situationer ofta som "frivilliga" enligt nuvarande rättstillämpning.

Vi ser också med djup oro hur domstolar i vissa fall har accepterat att kvinnor och tjejer "frivilligt" kan gå med på att bli slagna, spottade på, kissade på eller strypta under sex – utan att ifrågasätta den maktobalans eller det våld som ligger bakom en sådan "överenskommelse". Det är ett synsätt som normaliserar sexuellt våld och sexualiserad dominans, snarare än att skydda den utsatta.

En särskilt allvarlig brist i lagen är att så kallat tjatsex fortfarande ryms inom ramen för "frivillighet". Det gör att män och killar i praktiken kan pressa, manipulera eller övertala sig till sex utan att det betraktas som en våldtäkt i lagens mening – trots att kvinnan eller tjejen aldrig varit med på det på riktigt. Detta leder till att många kvinnor inte ens uppfattar det de varit med om som brott, trots att det är en kränkning som kan vara djupt skadlig. Här sviker lagen de utsatta.

Roks anser att samtyckeslagstiftningen behöver ses över i grunden. Det räcker inte med att säga att sex ska vara frivilligt – lagen måste kunna särskilja verkligt samtycke från skenbar medverkan, där kvinnan eller tjejen deltar för att undvika något värre. Frågan är inte bara juridisk, utan ideologisk: Hur definierar vi samtycke i en könsordning där kvinnors vilja systematiskt trycks tillbaka?

Vi kräver att en ny utredning om samtycke tillsätts, med ett tydligt könsmaktsperspektiv och med direkt erfarenhet från kvinno- och tjejjourer, rättsaktivister, våldsutsatta och feministiska forskare. Lagen måste utformas efter kvinnors och tjejers verklighet – inte efter förövarens version.

Avskaffa "oaktsam våldtäkt"

Roks avstyrker starkt brottsrubriceringen oaktsam våldtäkt. Den sänder fel signaler och skapar ett rättsligt utrymme för män och killar att fortsätta våldtäta, men med ursäkten att de "inte förstod" att kvinnan eller tjejen inte ville. Att begå en våldtäkt bör aldrig kunna ursäktas med oaktsamhet.

I praktiken innebär detta att ansvarsfördelningen förskjuts – från gärningsmannen till offret. Det blir kvinnans eller tjejens ansvar att ha "signalerat tillräckligt tydligt" att hon inte ville. I en våldtäktssituation, där hon ofta är rädd, chockad, frusen eller handlingsförlamad, är det orimligt att kräva tydliga signaler.

Vi vet att många kvinnor fryser, tystnar eller stänger av under övergrepp – det är en naturlig överlevnadsstrategi. Att då döma på oaktsamhet snarare än uppsåt, innebär att rättssystemet återigen inte förstår vad våldtäkt faktiskt är och hur kvinnor och tjejer reagerar när de utsätts.

Oaktsam våldtäkt undergräver allvaret i brottet, ger gärningsmän ett slags "andra chans" i domstolen och förminskar kvinnors och tjejers upplevelser av övergrepp. Brottet bör tas bort.

Kontakt för att träffa ett barn i sexuellt syfte

- Roks tillstyrker förslaget att höja minimistrafvet för kontakt med barn i sexuellt syfte från böter till fängelse. Ett bötesstraff är inte tillräckligt för att markera brottets allvar.

Den första kontakten är ofta början på en groomingprocess, där barnet manipuleras och utsätts för psykisk påverkan. Det handlar inte om en enstaka handling utan om ett systematiskt utnyttjande av maktobalansen mellan män och barn, framför allt tjejer. Redan kontakten innebär en kränkning av barnets integritet och trygghet.

Ett fängelsestraff är därför nödvändigt för att skydda barn från framtida övergrepp och tydliggöra att samhället ser mycket allvarligt på mäns försök att sexualisera och kontrollera barn.

8.5 Brotten mot familj - egenmäktighet med barn

- Roks avstyrker förslaget till att en höjning av straffet för egenmäktighet med barn.

Den kommer inte användas för att skydda våldsutsatta mammor och barn för skydd. Tvärtom används lagen redan idag av förövaren som försöker fly från den våldsamma pappan.

I praktiken får våldsutsatta mammor ofta omöjliga uppdrag från socialtjänsten, där de förväntas samarbeta med förövaren – samtidigt som de ska skydda barnen från fortsatt våld. Denna dubbla lojalitetskonflikt försvårar deras möjligheter att ge barnen trygghet.

Samtidigt används pseudovetenskapen föräldraalienation (PAS) för att misstänkliggöra mammor och tysta både deras och barns berättelser om våld. Det används redan idag av advokater och där denna pseudovetenskap får gehör, vilket resulterar i att våldsamma pappor får ensam vårdnad över barnen.

Egenmäktighet med barn bör inte ses som en isolerad handling utan måste förstås i samband med det kontrollmönster som ofta präglar mäns våld mot kvinnor. I dessa situationer används barnen ofta av förövaren som ett verktyg för att utöva ytterligare våld och kontroll. För att våldsamma mammor och barn ska ha samma rättigheter som en våldsam pappa i vårdnadstvister kan inte brottet egenmäktighet med barn användas av förövaren och föräldralienation måste förbjudas i rättssystemet.

9.8.2 Skyddsvärda intressen - inklusive brottsoffers - ska beaktas vid straffvärdebedömningen

Roks välkomnar utredningens intention att i högre grad beakta brottsoffers intressen vid straffvärdebedömningen. Att lyfta in brottsoffrets perspektiv är avgörande för en rättvis och verklighetsförankrad rättstillämpning. För kvinnor, tjejer och barn som utsatts för våld, sexuella övergrepp eller andra former av kränkningar kan konsekvenserna bli livslånga. Det handlar inte enbart om fysiska skador, utan om allvarliga psykiska, sociala och ekonomiska konsekvenser som påverkar hela livssituationen. Därför är det positivt att utredningen föreslår att sådana konsekvenser ska ges ökad tyngd i bedömningen av brottets straffvärde.

Samtidigt vill Roks understryka att mäns våld mot kvinnor är ett djupt rotat strukturellt problem som är normaliserat i samhället. Mäns våld mot kvinnor och tjejer riskerar att förminska i rättsprocessen just för att det betraktas som en del av vardagen – något kvinnor och tjejer förväntas tåla. Det finns fortfarande en bristande förståelse för kvinnors verklighet, särskilt i ärenden där förövaren är en närstående eller där våldet har varit långvarigt och psykiskt nedbrytande. Denna normalisering påverkar också rättsväsendets aktörer, inklusive domstolarna, som inte alltid förmår se det fulla allvaret i dessa brott eller den långsiktiga skada de orsakar.

Det är därför avgörande att domstolar vid straffvärdebedömningen inte bara ser till brottets tekniska karaktär, utan väger in den maktobalans, kontroll och rädsla som ofta präglar våldet mot kvinnor och tjejer. Roks anser att rättsväsendet behöver

kunskapen om maktobalansen och ett ökat stöd för att kunna identifiera och synliggöra de skyddsvärda intressen som hotas vid dessa brott.

11.2 Brottslighet inom ramen för kriminella nätverk

Utredningen redogör hur gängkriminella miljöer är organiserade och hur brottsligheten där ser ut – men den misslyckas med att belysa hur kvinnor och tjejer påverkas av, och utnyttjas inom, dessa miljöer. Det finns en påtaglig kunskapslucka när det gäller mäns och killars våld mot tjejer och kvinnor i den gängkriminella kontexten.

Tjejer och kvinnor tvingas eller manipuleras ofta att medverka i brott, till exempel genom att bära vapen, gömma narkotika eller agera kurirer. Gängen utnyttjar även henne genom att sälja hennes kropp till andra, för att betala skulder. De används strategiskt av gängkriminella män just för att de inte i första hand misstänks av polis eller andra myndigheter. Denna roll benämns ibland som “grön gumma”, där kvinnor och tjejer utnyttjas som verktyg i männens brottslighet. Deras kön och ålder används som ett skydd för männens verksamhet.

Samtidigt som rättsväsendet fokuserar på att utreda de brott dessa kvinnor och tjejer eventuellt har begått, brister det helt i att utreda deras utsatthet för hot, tvång, våld, sexuella övergrepp och utnyttjande inom gängmiljön. Det råder en tystnad och osynliggörande av mäns och killars våld som dessa kvinnor och tjejer utsätts för – trots att detta ofta är en förutsättning för männens fortsatta kontroll och brottslighet.

Om samhället ska lyckas bekämpa gängkriminalitet och skydda de mest utsatta, måste mäns våld mot kvinnor och tjejer i dessa miljöer synliggöras och beaktas i varje rättslig och social insats. Kvinnor och tjejer som utnyttjas i gängmiljöer för att begå brott ska inte dömas för dessa handlingar utan att deras utsatthet först har utretts. Många av dem agerar under hot, tvång eller beroende, och deras medverkan är en del av det strukturella våldet de utsätts för. Rättssystemet måste erkänna detta och prioritera skydd och stöd framför straff.

13.3.2 En utvidgning till vissa specifika brott med ett lägre minimistraff - kvinnofridsbrott

- Roks stödjer utvidgningen av presumtionen för häktning till att omfatta brotten grov kvinnofridskränkning och hedersförtryck.

Vi delar utredningens bedömning att dessa brott präglas av en mycket hög risk för återfall och samverkan mellan förövare och offer, vilket gör presumtionen för häktning till en nödvändig skyddsåtgärd för de utsatta kvinnorna. Samtidigt är det tydligt att antalet utredningar och domar i dessa ärenden är alltför lågt, vilket är ett allvarligt problem som bidrar till att många kvinnor inte får det rättsliga skydd de har rätt till. För att verkligen komma till rätta med mäns våld mot kvinnor krävs också en

betydligt högre prioritering av dessa brott i rättsväsendet och en kunskapshöjning av mäns våld mot kvinnor, tjejer och barn i rättsväsendet.

Ersättningsnivåerna måste spegla brottens allvar och omfattning

En skärpt syn i lagstiftningen, till exempel genom utvidgad häktningspresumtion eller högre straffskalor, signalerar att brotten är särskilt allvarliga och har allvarliga konsekvenser för den utsatta. Det är därför rimligt och nödvändigt att denna rättspolitiska utveckling också återspeglas i ersättningsnivåerna från Brottsoffermyndigheten. I dagsläget vittnar många kvinnor och tjejer om att de inte bara utsätts för omfattande våld och kontroll, utan dessutom får mycket låg eller ingen ersättning alls.

Beslutet fattades av Roks ordförande Adine Samadi.

Stockholm 7 Oktober 2025

Adine Samadi Ordförande Roks